

Den Internationale Fredskoalitions møde #82, fredag den 27. december 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen! Jeg håber, at folk i løbet af ferien har taget sig tid til at opfriske tankerne og læse en masse gode ideer; læse poesi og se et Shakespeare-stykke eller noget andet for at opfriske tankerne, for vi er med i det her på den lange bane. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 82. møde i træk. Jeg ved, at det har været en meget intens periode lige nu, og det er meget vigtigt, at folk tager sig tid til at reflektere og hæve humøret og bringe tankerne et højere sted hen i disse svære tider. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed som medordstyrere for diskussionen.

Vi oprettede dette forum for 82 uger siden for at forene hele fredsbevægelsen; for helt ærligt, den har været splittet og dysfunktionel. Mange mennesker vil ikke arbejde sammen med hinanden. Vi er nødt til at sige: »Nu er det nok! Vi står over for en atomar tredje verdenskrig, og vi er nødt til at samle folk fra alle ideologier, som ønsker ægte fred, for at få det til at ske.« Fjenden vil have os til at skændes og slås med hinanden for at forhindre os i at samarbejde om at nå dette sande mål.

Vi har et par personer på plads i dag til diskussionsperioden; jeg lægger dagsordenen ud i chatten om et øjeblik. Til at starte os i dag vil jeg gerne have Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og også initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig sige velkommen til jer alle, og

jeg håber, at I har haft en god jul, og jeg håber, at I får et godt nytår; især et helt nyt år, for det er endnu ikke sikkert. Som vi har diskuteret flere gange før, er den største krise, at magthaverne måske vil bruge tiden, før præsident Trump kommer ind i Det Hvide Hus den 20. januar, til at forblive den farligste periode i historien nogensinde – og det inkluderer Cuba-krisen. Det faktum, at Biden-administrationen, på trods af at de klart er blevet stemt ud, vedvarende fører en provokationspolitik, som det blev demonstreret ved, at de juledag, den 25. december, godkendte endnu et antal ATACMS-missiler til brug for Ukraine; det er en indikation på, at de ikke ændrer politik. På samme måde antyder det faktum, at USA, umiddelbart efter at have skaffet sig af med præsident Assad i Syrien, har taget skridt til at etablere en militærbase i nærheden af Damaskus, at der heller ikke synes at være nogen ændring i politikken over for Sydvestasien.

Hvad der vil ske, når Trump kommer til – hvis vi når dertil – er naturligvis det store spørgsmål, som hele verden spekulerer på. Den russiske udenrigsminister Lavrov sagde for nylig på en pressekonference, at de har modtaget opmuntrende signaler, men at det stadig er uvist, om disse signaler understøttes af fakta, som tager hensyn til Ruslands sikkerhedsinteresser, eller om politikken i bund og grund vil forblive den samme. Man kan ikke bebrejde russerne, at de tvivler, efter at Merkel og Hollande har indrømmet, at de kun gik med til Minsk- og Minsk II-processen for at vinde tid til, at Ukraine kunne træne og bevæbne sine militære styrker op til en NATO-standard; med andre ord, at de snød. Så man kan ikke bebrejde russerne og mange andre brudte løfter, at de er yderst forsigtige. Lavrov sagde også på den samme pressekonference, at russerne ikke har til hensigt at true med atomkrig; at den beskyldning er falsk.

At det var Putin, der i 2021 tog initiativ til eller mindede om den politik, der blev aftalt mellem Gorbatsjov og præsident Reagan i 1987 om, at atomkrig aldrig kan vindes og derfor

aldrig må udkæmpes. der fik de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd til at gentage denne politik. Han mindede også folk om, at den meget kortlivede britiske premierminister Liz Truss sagde, at hvis hun blev premierminister, ville hun naturligvis straks trykke på knappen til atomvåben uden at tøve, og at det viser en tankegang. På samme pressekonference henviste han også uden at nævne ham ved navn til [admiral Thomas Buchanan] og hans nylige udtalelse på CSIS-tænk tankens konference om, at USA ser det som deres privilegium potentielt at bruge forebyggende atomart angreb, hvis de mener, at deres overherredømme er truet. Dog med det forbehold, at USA bør beholde nok atomvåben, så de kan afskrække fremtidige konkurrenter og fjender; hvilket indebærer, at de har den idé, at en begrænset atomkrig kan udkæmpes og naturligvis vindes. Det er en fuldstændig tåbelig antagelse. Og for det andet, at man efter noget tid kan få endnu en af disse begrænsede atomkrige; hvilket er helt grotesk og aldrig vil ske på denne måde.

Så russerne er tydeligvis på vagt, i højeste alarmberedskab; i betragtning af at situationen i Ukraine tydeligvis er militært tabt, men ikke desto mindre fortsætter angrebene på russisk territorium. Naturligvis forsøger russerne at afslutte krigen med militære midler lige nu, hvilket ikke er kønt. Men pointen er, at eftersom Vesten tydeligvis ikke er engageret i seriøst diplomati, så er det blevet den russiske tankegang. Det kan man beklage sig over, men det er realiteten i situationen.

Nu tror jeg, at Trump, som er Trump, allerede er kommet med nogle udmeldinger, som man ikke helt ved, om det er ment som en joke, om det er ment seriøst, eller om det er meningen at bruge Trump-taktikker til at destabilisere venner og fjender. Under alle omstændigheder erklærede han, at han vil eje Panamakanalen igen; at han mener, at Canada bør integreres i USA som den 51. stat; at han vil købe Grønland.

Alle disse bemærkninger har skabt stor opstandelse, og naturligvis har regeringerne i Panama og Grønland klart

erklæret, at de ikke har sådanne intentioner, og det samme gælder Canada. Men betyder det, at Trump har fået en ny form for humor, eller er det en trussel, eller er det for at destabilisere tingene? Under alle omstændigheder må vi se, hvad der sker. Trump har også sagt, at han vil afslutte krigene. Det kan vi desværre kun spekulere over og se, hvad der sker, da udnævnelserne i Trump-administrationen er meget blandede. Der er folk, som man kan forvente positive tiltag fra, og der er gamle krigshøge, Kina-bashere og så videre. Om Trump vil styre disse mennesker med sin politik, eller om han vil blive styret af dem, må tiden vise.

Nu kan jeg rapportere to håbefulde tegn – de er bare skridt i den rigtige retning. Det ene er, at den japanske udenrigsminister besøgte Beijing for et par dage siden og blev enig med den kinesiske udenrigsminister Wang Yi om en meget vidtrækkende aftale om samarbejde mellem Japan og Kina; herunder mange aspekter, meget vigtigt, at de vil fremme hinandens klassiske traditioner. Jeg synes, det er et meget klart tegn på, at Japan måske ikke ønsker at acceptere et globalt NATO i Stillehavet, og forhåbentlig vil det være et skridt i den rigtige retning. Også det faktum, at præsident Putin meddelte, at efter hans møde med den slovakiske premierminister Fico, som deltog i topmødet i Sankt Petersborg i Den Eurasiske Økonomiske Union, meddelte de, at Putin er enig i potentielt at have Slovakiet som mødested for fredsforhandlinger om Ukraine. Jeg synes, det er et meget lovende tegn; det antyder tydeligt, at der er en vilje i Rusland til at indgå i sådanne fredsforhandlinger. Fico har også sagt mange gange, at han ser Slovakiet sammen med Ungarn, kan man sige, som en potentiel bro mellem Rusland og de vesteuropæiske lande. Så det er meget lovende.

Hvis man ser på situationen i Mellemøsten, så havde vi en diskussion mellem folk fra IPC og Schiller Instituttet i går og i dag, hvor vi forsøgte at finde ud af, hvordan situationen er. Helt ærligt synes jeg, at den er meget forvirrende. På den

ene side var den måde, hvorpå den syriske regering blev afsat på 11 eller 12 dage, tydeligvis en stor overraskelse for mange. Hvad fulgte bagefter? Israel annekterede ikke kun Golanhøjderne, men også dele af det syriske territorium uden for dem; tyrkisk kontrol med andre dele af Syrien; USA forblev også i dele af Syrien. Alt dette er et stort spørgsmålstejn i forhold til Syriens fremtid. De israelske bombardementer mod Yemen fortsætter, så det er en meget ustabil situation. Det nye lederskab, det såkaldte HTS, alle de mennesker, som nu udgør den nye regering, har en fortid som stiftende medlemmer af al-Nusra, al-Qaeda. Den nye regeringschef, al-Sharaa – tidligere al-Jolani – havde en dusør på 10 millioner dollars på sit hoved indtil for få dage siden. Han er nu den nye regeringsleder sammen med andre af den tradition.

Hvordan skal man forholde sig til det? Det ser ud til, at der er en aftale mellem Rusland, Tyrkiet, Iran, Golfstaterne og Libanon om, at det eneste, der skal forhindres, er, at Syrien nu går samme vej som Libyen. Hvis du husker det, faldt landet efter NATO's bombning af Libyen i 2011 og drabet på Gaddafi fuldstændig sammen i krig mellem alle de forskellige grupperinger og har været en forfærdelig fejlslagen stat lige siden. Hvis det samme sker i Syrien, vil det naturligvis være en katastrofe, ikke kun for det syriske folk, men for hele regionen. Så ud fra det, Lavrov også sagde, ser det ud til, at Rusland ikke har afbrudt de diplomatiske forbindelser med Syrien, de taler med den nye regering. De understregede, at Rusland har langvarige forbindelser med Syrien; at titusinder af syrere er blevet uddannet på universiteter i Rusland. Der er 5.000 syriske studerende i Rusland lige nu.

Og Rusland ønsker at bevare både processen i FN's Sikkerhedsråd om Syrien og Astana-processen. Det ser ud til, at de andre deltagere i Astana-processen også har udtrykt interesse for at kæmpe for stabilitet. Forhåbentlig mener den nye regering det alvorligt med at omdanne sig til en ny form for regering. Chas Freeman sagde sjovt nok, at denne nye

regeringschef, al-Sharaa, som han nu kaldes, er en liberal moderat jihadist. Forhåbentlig vil det ændre sig. Som sagt har jeg svært ved at forstå det, men det er også meget tydeligt, at der er tale om en komplet krudttønde; at der er mange forskellige fraktioner og grupperinger, som er allieret med forskellige kræfter. Så det er en krudttønde, og jeg håber, at andre deltagere i denne diskussion vil kaste mere lys over situationen.

Når det er sagt, er faren, at Netanyahu kan føle, at han har vind i sejlene, og at hans angiveligt største modstandere er blevet slået ud. Gaza er et komplet horrorshow; folkemordet optrappes, hvis det endda er muligt. Nye rapporter viser, at 95 % af børnene i Gaza tror, at de snart vil dø. 50 % af børnene mener, at de bør dø når som helst, fordi det ville være bedre end at leve videre. Som sagt er det efter min mening en af de mest forfærdelige ting, at verdensoffentligheden ser på dette. Jeg har det klare indtryk, at Vestens fiasko, Vestens og europæernes ligegyldighed med hensyn til at stoppe dette folkemord, vil forblive hos os som en stor byrde i dannelsen af den nye orden, vi forhåbentlig kan skabe; fordi denne ligegyldighed viser en grad af moralsk dekadence, som er svær at sluge. Det er situationen i Gaza.

Hizbollah er helt klart blevet svækket, efter at Syrien er blevet slået ud. Nu er der nye udtalelser fra Gallant og andre om, at de nu vil gå efter houthierne i Yemen, og der var et bombeangreb på lufthavnen i Sanaa, som næsten dræbte chefen for WHO, Dr. Tedros Ghebreyesus, som næsten blev dræbt, fordi hans fly blev angrebet. Han blev heldigvis ikke dræbt, men det blev nogle mennesker omkring det. Det blev stærkt fordømt af FN's generalsekretær Guterres, fordi den, der foretog angrebet, sandsynligvis vidste, at han var der. Så den situation frygtes at blive optrappet, og spørgsmålet er, hvad der vil ske mellem Israel og Iran, før Trump kommer til magten? Der er folk, der advarer om, at i betragtning af at russerne helt klart er på Irans side og ikke vil tillade noget

større angreb på Iran.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at det faktum, at den iranske udenrigsminister Araghchi nu er i Beijing for at forny deres 25-årige aftale, betyder, at Iran ikke er alene. De er allieret med Rusland og Kina. Så hvis Israel angriber Iran, herunder forsøger at ødelægge atomanlæggene – hvilket kun kan gøres med atomvåben – vil det medføre en umiddelbar fare for en generel, nu kun regional krig, men en krig, som kan blive global i den næste periode. Der er dog folk, der advarer om, at Israel bør være opmærksom på, at man ikke bare kan ødelægge sit nabolands militære anlæg og så tro, at det er nok til at leve i fred for evigt; det er mere eller mindre Lavrovs ord. Den israelske historiker Ilan Pappé advarede om, at han tror, at dette er begyndelsen på enden for Israel, for hvis man skaber så mange fjender og er geografisk placeret midt i den arabiske region, så kan det meget vel vende sig mod Israel i stor stil ikke langt ude i fremtiden.

Så jeg beskriver bare de ekstremt eksplosive situationer både omkring Ukraine og omkring Iran. Det bringer mig tilbage til spørgsmålet om, at medmindre vi går over til et helt nyt paradigme, hvor vi holder op med at tænke i geopolitik, så er geopolitik en mental sygdom, som bør udryddes. Vi må erstatte det med respekt for alle landes nationale suverænitet; vi må respektere alle landes sikkerhedsinteresser; vi må sætte forslaget om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen i det kommende år. Jeg tror, at det også er Trump alene, der gør Amerika stort igen uden at tage hensyn til, at andre lande også har ret til udvikling og udfoldelse af deres potentiale; måske er det muligt med Trump, men der er mange hvis'er.

Så jeg kan kun sige, at Den Internationale Fredskoalitions rolle må være at øge vores indsats for at få et sådant nyt paradigme på bordet, og forhåbentlig kan vores fælles indsats bidrage til den opgave på kort sigt.

{Bemærkninger under diskussionen:}}

Først og fremmest er jeg helt enig med Ray om »{Wahnsinn}«, for jeg spørger mig selv gentagne gange, hvis man har en etablering af det neoliberale system, der ikke indser, at alle deres politikker slår fejl, fordi de forårsager et enormt tilbageslag, hvorfor er det så, at de ikke kan tilpasse sig og sige: »OK, vi begik en fejl, og vi tilpasser os.« Men intet af det er synligt. Ifølge Albert Einstein er definitionen af {Wahnsinn}, at hvis man vedvarende gør det samme og forventer et andet resultat, definerer han det som {Wahnsinn}. Ud fra den definition og den fuldstændige mangel på virkelighed, hvad er der så galt med disse etableringer, og hvad skal der til for at ændre det? Det er den ene pointe.

Det andet punkt, som svar til Larry, vil jeg sige, at det, du beskriver, faktisk passer på min erfaring; Tyrkiets intention om at skabe et Stor-Tyrkiet, fordi de tænker i retning af genoprettelse af Det Osmanniske Rige. De ser på det tyrkiske folk i hele Centralasien, og Lyndon LaRouche og jeg havde engang et møde med Özal-regeringen, og jeg var faktisk ret forbløffet på det tidspunkt over, i hvor høj grad perspektivet om et større Tyrkiet var i tankerne hos denne regering. Så jeg vil selvfølgelig gerne have en kommentar fra Larry til det punkt...

Jeg tror bare, at i mine studier af historien, tror jeg, at denne idé om, at der findes ekstraordinære mennesker; hver gang et land havde den selvopfattelse, førte det til en katastrofe. Mest bemærkelsesværdigt er naturligvis det, der skete i Tyskland for omkring 80 år siden. Jeg tror, at idéen om, at der findes mennesker, som er mere udvalgte end andre, er en af de idéer, som virkelig bør skandaliseres og udryddes. For ud af det kommer geopolitik og manipulation af alle mulige ting. Måske skulle vi beslutte, at de ting, vi skal af med, er geopolitik og idéen om, at der findes særligt udvalgte mennesker, uundværlige mennesker. Se på hvert enkelt tilfælde; hvert enkelt tilfælde fører til katastrofe, så det ville være min kommentar til det...

[Kommentar til et interview med Oleksiy Arestovich, tidligere rådgiver og senere kritiker af Zelenskyj, i eksil i USA]. Jeg tror, at det interview eller disse udtalelser er helt i overensstemmelse med det, jeg har observeret gennem årene, for Putin var der allerede under Jeltsin-perioden, og på det tidspunkt blev Jeltsin-regeringen af russiske patrioter betragtet som et fuldstændigt angreb på Rusland; en hjerneflugt. Der var en kæmpe operation for at trække forskere ud, og den befolkningsmæssige kurve kollapsede med 1 million om året; der blev skrevet bøger om, at dette var folkemord. Det fortsatte virkelig, indtil Putin kom tilbage. I begyndelsen havde han meget svært ved at rette op på det, fordi oligarkerne var blevet meget stærke. Det tog lang tid, og det var først anden gang, da Putin kom til, efter at Medvedev var blevet præsident, at han virkelig kunne rette op på mange af disse ting.

Men hvad angår Putins tålmodighed, så tror jeg, at det er helt rigtigt. Hvis du sammenligner Putins tale i den tyske forbundsdag i 2001, som for en stor dels vedkommende var på tysk, citerede han Lessing og Heine. Han gjorde en stor indsats for at fremhæve ideen om en fælles eurasisk sikkerhed; på det tidspunkt talte han stadig om en sikkerhedsarkitektur fra Lissabon til Vladivostok, hvis jeg har ret. Det kunne have været Lissabon til Uralbjergene. Men under alle omstændigheder talte han om integrationen af Rusland med Vesten. Sammenlign det med talen i München i 2007, hvor han allerede udtrykte sin ekstreme skuffelse over Vestens afvisning af ethvert russisk forslag. Og for nylig gav han et interview, hvor han sagde, at han mente, at den særlige militæroperation kom for sent; at den skulle have været gennemført meget tidligere og ikke have ventet i alle disse år, hvor 14.000 mennesker i Donbass blev dræbt; hvilket blev anerkendt af OECD på det tidspunkt, men der kom ingen reaktion fra Vesten.

Så jeg tror, det er spildt tillid. Jeg tror, at vi nu er nået til et punkt, hvor Ruslands tillid til Vesten er på

nulpunktet, hvis ikke under. Så jeg synes, det er meget nyttigt at give sådan et interview, især til et amerikansk publikum, for som Ray og andre har sagt mange gange, så betyder det at forstå den anden side ikke, at man skal være enig i alle handlinger. Men hvis man ikke forsøger at forstå, hvor den anden side kommer fra, vil der aldrig blive tale om en tilbagevenden til diplomatiet. Derfor synes jeg, at dette interview er ekstremt nyttigt...

Jeg tror, at den anden pointe med Oreshnik er, at den vil gøre forsvaret billigere end angrebet. Og det er en fordel, som i det mindste i den nuværende periode med våbenkapløb vil være en væsentlig faktor.

Men jeg ville faktisk gerne sige noget om det økonomiske spørgsmål, og hvordan vi kommer tilbage til den fysiske økonomi. En ting, som vi ikke har nævnt endnu, og det skyldes simpelthen den overvældende mængde emner, vi skal dække, er det faktum, at der sker noget i Tyskland, som er utroligt. Man ser en ødelæggelse af den tyske økonomi; Tyskland er ved at forsvinde som industriland, så meget at mange kommentatorer allerede frydefuldt siger, at det er uigenkaldeligt; afindustrialiseringen af Tyskland vil være permanent, og med den vil hele Europa følge efter. Det er vi meget tæt på. Jeg vil absolut tro, at dette vil være en faktor i de kommende måneder, endda hvis Trump-administrationen kommer til. For hvis Trump går videre med det, han har antydnet, at han vil have massive toldsætter mod EU, vil det fremprovokere en reaktion. EU overlever måske ikke alt dette, og NATO overlever måske ikke alt dette; for jeg tror, at den form for erosion – hvis man fjerner grundlaget for alt, som er økonomien, kan jeg kun sige, at vi står over for en form for turbulens, som folk sandsynligvis ikke har nogen anelse om endnu.

Ellers hænger finanskrakket, kollapset af det bankerotte system, stadig over os som et damoklessværd, og hvis det sker, hvem vil så være i en bedre position? Vil det være de lande, der har lagt vægt på fysisk økonomi, på infrastruktur, på

industriparker, på højhastighedsjernbaner? Kina er nu begyndt at bygge loopet, som grundlæggende er ideen om at have et rør, hvor de kan opnå hastigheder på 1.000 km i timen, og de bevæger sig ind i den kommercielle fase af dette med testkørsler mellem større byer. Det vil erstatte al flytrafik, i hvert fald indenrigs, fordi det vil være meget hurtigere at køre gennem sådan et rørsystem end at tage til lufthavnen og alt muligt andet. Så vi står på randen af fysiske gennembrud, som Vesten – der stadig satser på maksimal profit, på at penge skal tjene penge, på spekulation – vil være dårligere stillet med. Derfor, da det ikke vil være godt nok – man kunne sige, at landene i den Globale Majoritet allerede er ved at danne deres nye system, så lad dem gøre det; lad resten være adskilt. Men det indebærer desværre, at så længe der er en doktrin om, at USA ønsker at forblive verdens hersker, er jeg bange for, at det vil føre til Tredje Verdenskrig.

Det eneste håb, den eneste mulighed – og jeg har sagt det igen og igen, men jeg gentager det – det eneste håb, jeg kan se, hvordan vi kommer ud af faren for en atomkrig, ville være, at landene i Vesten; de europæiske nationer og endda USA, ville sige, lad os stoppe geopolitikken. Lad os gå fra konfrontation til samarbejde. Så kunne USA bruge al sin nye kredit, som de ville være nødt til at skabe, til at genopbygge USA. USA har ikke en eneste kilometer hurtigtog. Hvorfor ikke begynde at bygge et hurtigtogssystem? Bygge nye byer? Der er store dele af USA, som er fuldstændig underbefolkede, fordi industrialiseringen mod vest stoppede på et tidspunkt. Man kunne bygge nye byer i lande, hvor der er meget få mennesker lige nu. Jeg tror, vi er nødt til at få det paradigmeskifte.

Hvis USA, de europæiske lande og BRIKS gik sammen og sagde, at vi vil opbygge et akutprogram for Afrika, for Latinamerika, for fattige asiatiske lande; at have et akutprogram for industrialisering for at afhjælpe migrantkrisen. For at bygge en mur på grænsen til Mexico vil ikke løse migrantproblemet. At opbygge Frontex til en endda endnu mere ondsksfuld

paramilitær organisation for at skubbe migranterne tilbage over Middelhavet vil ikke løse migrantspørgsmålet. Men hvis Europa og USA gik sammen med BRIKS og opbyggede Latinamerika med den bi-oceaniske jernbane og andre infrastrukturårer, der skaber forudsætningen for industrialiseringen af hele det latinamerikanske kontinent; hvis europæerne på samme måde gik sammen med BRIKS om at opbygge det ødelagte Sydvestasien og få et crash-program for elektrificeringen af Afrika, hvor 600 millioner mennesker stadig ikke har adgang til elektricitet, ville man skabe et stærkt incitament for migranterne til at blive hjemme og opbygge deres egne økonomier. Det ville være den eneste menneskelige måde at løse migrantkrisen på.

Jeg tror, vi skal bruge vores evner i Den Internationale Fredskoalition til at skubbe i denne retning. Det er ikke nok at være imod krigen; man er nødt til at afhjælpe det, der er årsagen til krigen. Det er at få europæerne og amerikanerne tilbage til fysisk økonomi i stedet for profit.

{Afsluttende bemærkninger:}}

Jeg vil også gerne appellere til alle de mennesker, der ser dette, om virkelig at gå imod krigen på enhver måde, I kan; det kan være ved valg at stemme alle partier ud, som er for Taurus-leverancer, ATACMS og hvad ved jeg. For jeg tror, at vi virkelig er i den største fare for menneskeheden nogensinde, og kravene om galskab er stigende. Der er nu en ny generalløjtnant i Bundeswehr ved navn Harald Gante, som lige har udtalt sig i et interview med et foretagende, der hedder CPM Defence Network. Der sagde han, at Rusland vil være klar til at kæmpe fuldt ud mod NATO om fem år i 2029; men de kunne endda angribe lige nu. Så Bundeswehr bør gøre sig klar fra den ene dag til den anden, for vi kan blive nødt til at kæmpe i nat.

Dette er vanvittigt! Det er fuldstændig vanvittigt, men disse mennesker er derude, og der er mange af dem – tænketanksfolk, mediefolk. Derfor synes jeg, at vi virkelig skal komme ud og stoppe jeres frygt! Tag bladet fra munden! Tal med dine naboer

og dine kolleger, for jeg har set, at i lyset af at den tyske krise virkelig har nået et punkt, hvor man ikke længere kan benægte den, er der sket en eksplosion af stemmer i alternative medier, og folk har oprettet nye platforme, nye chats. Og de siger, at der ikke længere er sammenfald mellem Tysklands og USA's interesser. For tyske forhold er det en revolutionerende udvikling. Jeg tror, at vi på en eller anden måde skal bruge denne mulighed for forhåbentlig at nå frem til den 20. januar. Der vil helt sikkert være turbulens mellem USA og Europa; men denne turbulens skal bruges til at skabe den løsning, som vi nævnte før, med at løse flygtningeproblemet på den eneste menneskelige måde, man kan gøre det på, ved at opbygge landene i det Globale Syd.

Men jeg tror også, at vi har en påtrængende nødvendighed af at diskutere aksiomerne: Hvad er vores menneskebillede? Tror vi på oplysningstidens Hobbes og Locke, at mennesket ikke er anderledes end et dyr, og at man er nødt til at have en Leviathan for at kontrollere dem? Eller er det en kristen humanistisk klassisk opfattelse; Schillers og Beethovens, at alle mennesker vil blive brødre, fordi vi alle er begavet med kreativ fornuft og i stand til agapē, til kærlighed? Jeg synes, at spørgsmålet om menneskebilledet er så vigtigt, fordi det ligger til grund for det, vi gør. Det bestemmer, hvordan vi tænker. Så jeg håber, at vi kan inkludere denne diskussion om menneskebilledet og de mere grundlæggende filosofiske ideer i fremtidige diskussioner. Det bør give os styrke til at gribe ind lige nu, for det er nu, den største fare er der.